

„Már semmit nem tudtunk tenni. Sem a teste, sem az agya nem tudott megküzdeni a lassú segítséggel.”

Csend lett. Mint felvétel közben. Charis odabiccentett az orvosnak, aki így folytatta:

„Mielőtt meghalt, csak ennyit mondott: *Tetszik ez a forgatókönyv. Remélem, hogy a film siker lesz. Íme, ezt láttam. Mindannyiótoknak köszönöm.* Majd meghalt. Arcán vigyorra emlékeztető, halovány mosollyal. Nem tudnám pontosabban meghatározni. Mosoly volt, de valami beárnyékolta.”

„Csapó!” — kiáltotta Charis.

A csapat csendben távozott.

„Angyal fia”, mormolta újra Gábiel, aki — azzal, hogy a nevéen szólította — békejebbot nyújtott és a távolba meredt.

A fiatal motoros a padra tette sisakját és zavartan odafordult hozzá:

„Angyal fia — mit is jelent ez magának valójában?”

„Nem tudom” — mondta Gábiel. „Nem tudom.”

Pécs, 2014. május 15–16.

Bereczki Péter Levente fordítása

MOHAI V. LAJOS

A tegnapi hóhérok

Ingeborg Bachmann-nak (1)

„...egy halottas házban
aranyserlegből isznak
a tegnapi hóhérok.”
(*Ingeborg Bachmann: Korai dél*)

*Az őszi kert korhadó fényeivel
egy szín alá fogja a száműzött délutánt,
s ahogy a Hold halad, végzi a dolgát,
időm megnehezül, üriül tovább.*

*A diólevél a gyermekkor vágyát
utánozza, de az utak végén ott a tér,
ahonnan egykor a vágyak kiáramoltak,
ahol a lovakat elnyelte a messzeség.*

*A szeneslovak! Az elveszettek!
Honvágyam az istállókig ér!*

Új csillagpályát jelöl ki a lábak
irama a tegnapi hóhérokért.

Van-e halálmadárdal?

Ingeborg Bachmann-nak (2)

„van-e kuvik? van-e halálmadárdal?
(Ingeborg Bachmann: Levél, két változatban)

Szívéikben elhagyott utak alusznak.
A szél dalokat utánoz, gyanútlan
hirdeti erejét; a felhőző égen
ammónia-pára: ennyi a halálból elég.

A gyermekkor-diólevél valutája
az elveszettnek is jelet ás.
A sebesült szeretet torlaszai közt
a némaság büntetése sújt le rád

Ólmos mezejével előre hajt a Nap,
a szél örvénye búcsúdalt utánoz.
Kérdened: van-e halálmadárdal?
A kuvikból van elég!

A szökőkút közepébe diszkosz hull

Ingeborg Bachmann-nak (3)

„a szökőkút közepébe diszkosz hull”
(Ingeborg Bachmann: Levél, két változatban)

A falikútnál kicserepesedik a szél,
Róma dombjain elhull a szerelem.

*A kőpárkány gallérjához nyughatatlan
angyalfej hajol; minden emlék visszatérne.*

*Az Örök Várost pernye borítja,
kétezer év álarca porba hull.
A széncinkék szíve rendesen dobog még,
a haláltánc kazamatákba szorul.*

*Földalatti nappal fogja le szemed,
a halál küszöbe ez, darazsak füzére;
„a szökőkút közepébe diszkosz hull”
az ijedt víz elcsorog a felejtés jelére.*

A veszthelyek most üresek

Ingeborg Bachmann-nak (4)

*„A veszthelyek most üresek,
keresnek és nem lelnek minket.”
(Ingeborg Bachmann: Dalok egy szigetről)*

*A hét domb köd-béklyóba verve áll,
Róma összeomlik, mint a kártyavár,
a málladék-testet latrok tapossák,
a gyászkarzaton festett jégmadár!*

*Az apokalipszis sípoló hangjára kelsz;
szökőkút éhes csobogása; elrabolta a
vágycat az éj, látomás volt: török
félhold a vadszeder-ízű éjszakában!*

*A féltékenység szoros pántja bemetszi
szűkülő napod; a veszthelyek most üresek,
de a máglya helye áll, turista-paradicsom,
kockajátékhoz Isten kezében a pohár.*